

„Vremurile se scriu în jurnalul unei pisici sălbatice”, de Daniela Toma

Categorie: Timp liber Publicat: Luni, 29 Martie 2021 14:13 Scris de Emilian Mirea

Accesări: 1737

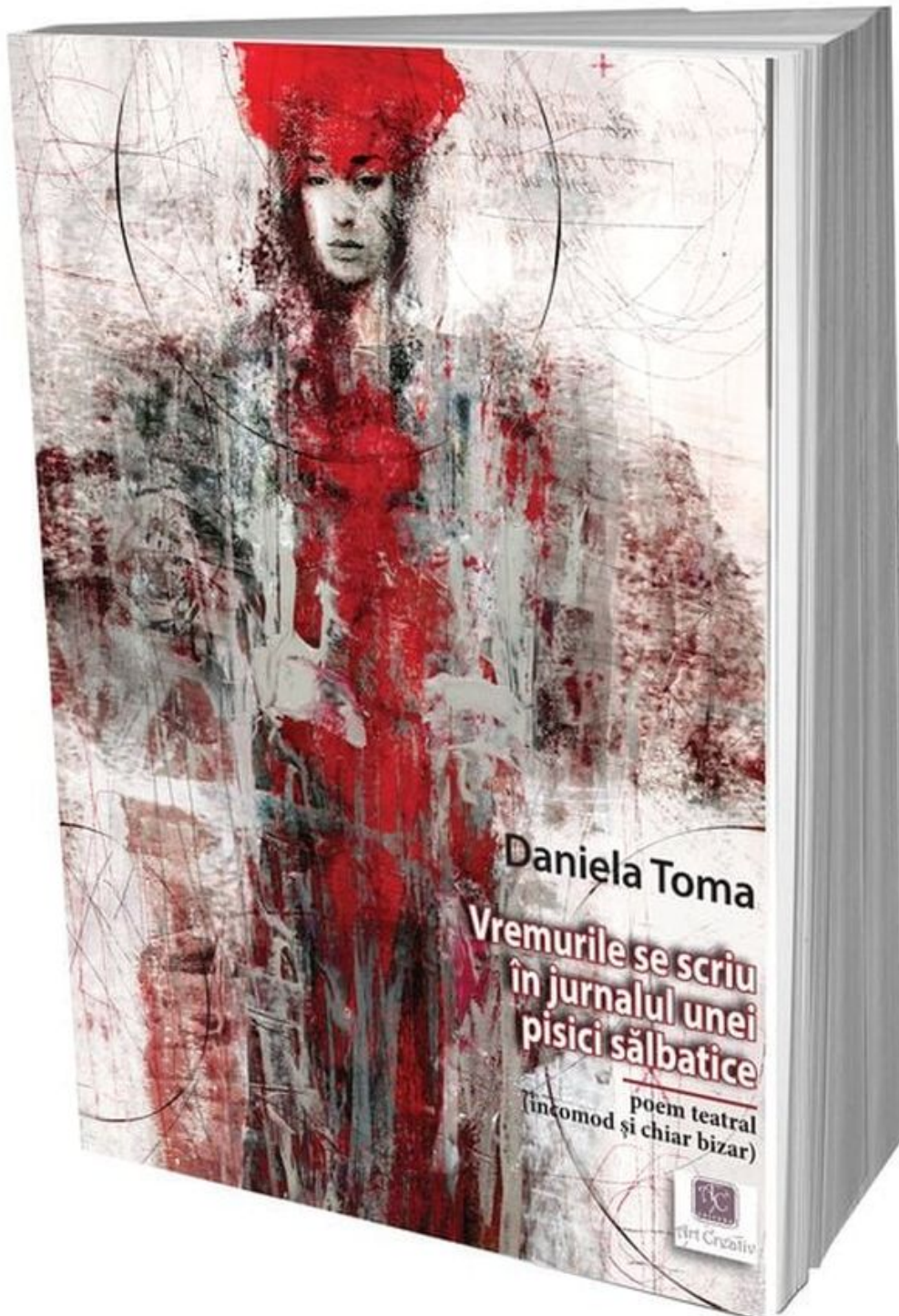
Noutăți editoriale la ArtCreativ: *Vremurile se scriu în jurnalul unei pisici sălbatice*, poem teatral (incomod și chiar bizar) al scriitoarei Daniela Toma.

EDIȚIE SPECIALĂ

„Vremurile se scriu în jurnalul unei pisici sălbatice”, de Daniela Toma

Categorie: Timp liber Publicat: Luni, 29 Martie 2021 14:13 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1737

EDIȚIE SPECIALĂ

„Vremurile se scriu în jurnalul unei pisici sălbatice”, de Daniela Toma

**Categorie: Timp liber Publicat: Luni, 29 Martie 2021 14:13 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1737**

Daniela Toma: „M-a fascinat mereu teatrul absurd și, în perioada în care am lucrat la volum, am recitat tot ceea ce-mi scăpase în timpul facultății, despre acest subiect, despre autorii remarcabili ai acestui gen literar.

În ceea ce mă privește, prezentarea absurdă, bizară, a acestui poem a luat naștere în urma renunțării la raționamentul asupra a ceea ce pare a fi normal, concret, în la fel de absurda existență acoperită cu imagini și interpretări care, la rândul lor, nu semnifică mai mult decât tot ce dorește să vadă și să înțeleagă fiecare.

Accentul cade nu atât pe resortul exterior în care este conturat poemul, ci, mai degrabă, pe conflictul interior al fiecărui personaj, (conflict cu el însuși, mai întâi și, apoi, cu lumea din afara lui), pe paradoxul poemului absurd în întregime.

Condiția umană evidentă în structura ei stratiformă este analizată prin prisma a ceea ce ar putea fi dincolo de ea, acel ceva care aduce rezonanța cu sinele, cu tot ce derivă din exterior și iată, în acest fel existențialismul, ca și curent, primește spațiul necesar și convenabil, precum și justificare tocmai pentru că nu se respectă regulile niciunui joc, dar nici nu sunt ignorate, nu există un spectacol al dezastrului, ci doar o pendulare inteligentă între rațiune și sensibilitate, dincolo de omenesc, dincolo de esențe, confirmându-se vădit afirmația lui Sartre conform căreia „omul nu este ceea ce este, ci este ceea ce nu este”... consecința acestui fapt fiind libertatea pe care fiecare și-o asumă, în mod absolut particular; căutarea, însă, și, desigur, continua reinventare, rămân opțiuni la fel de libere ale ființei umane, până la urmă, justificarea cea mai convenabilă a existenței poate fi și prin artă...

Poemul acesta absurd nu urmărește să traseze concluzii sau să se înscrie într-un complex de experimente teatrale valorificate până acum în ansamblu; nu cere nimic din ceea ce nu pot da cititorul sau posibilul spectator, este doar un decor de la marginea existenței, cum foarte bine poate fi unul fix din mijlocul ei, din perfecțiunea acesteia.

Acțiunea se desfășoară în spațiul scenic exact așa cum și-o imaginează fiecare: alertă sau, dimpotrivă, lentă, sub o intuiție profundă a unor intervenții asupra trecutului sau prezentului, ale celui din afară și ale celui dinăuntru, a vocii care se aude și a celei abia șoptite.

Stările și senzațiile sunt proiectate, iau naștere și se suprapun, uneori, într-un spațiu personal, imaginar, experimental, ele rezultă unele din altele, cresc sau descresc odată cu cauza, intensitatea nu e niciodată aceeași, se modelează permanent prin efort sau, dimpotrivă, prin absența acestuia.

EDIȚIE SPECIALĂ

„Vremurile se scriu în jurnalul unei pisici sălbatice”, de Daniela Toma

**Categorie: Timp liber Publicat: Luni, 29 Martie 2021 14:13 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1737**

Personajele, sofisticate sau nu, există pentru că au fost construite fără niciun grad definitoriu, nu au legătură unele cu altele, decât aceea imaginară care se poate extinde dincolo de ele și, de ce nu, în interiorul lor, nu s-a creat un conflict între ele, o poveste sau un final unde acțiunea se poate opri, rupându-se.

N-am dorit să explic tema, în niciun fel anume, n-am lucrat cu un plan în față, n-am portretizat maniere, recunosc, însă, că m-am bazat pe replici și am așezat totul în jurul acestora, într-un univers bizar, fără logică.

Limbajul este cel al poeziei, aparține acesteia în totalitate, n-aș fi putut să realizez o despărțire de context, în niciun caz, chiar dacă, uneori, apare lipsit de sens, greu de digerat și lasă personajele (chiar și pe cititor) într-o uimire totală, n-am dorit nicio clipă să suport cuvintele, ci să le așez în pagini de expresie directă, să le valorific.

Aceste conversații ilogice sunt, fără doar și poate, legate de nevoia fiecăruia de a comunica, de a stabili contacte – atunci când nu ai nimic de spus, poți spune orice, când nu faci nimic, simți că ai putea face tot ce-ți trece prin cap!

Mizez pe inteligența cititorului, pe emoția, pe imaginația lui, pe singura atitudine care îi expune educația în așa fel încât să însuflețească textul, pentru a sesiza incredibila realitate în care unii se ancorează, pe care, alții, o refuză...

Teatrul, de fapt, înseamnă o iluzie și, totuși, nimic nu se găsește mai bine ancorat în realitate decât acesta, evidența absurdului nu poate fi contestată de nimic, orice am face, lumea rămâne absurdă.

Ca și la volumul anterior, pe copertă se află superba pictură a renumitului artist italian Dario Gi, căruia îi mulțumesc, din nou, pentru toată frumusețea pe care o pune în creațiile sale și o dăruiește lumii”.